

Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall

No hrono temoty

Ztracen u case

Drahý čtenáři,

zůstavuji Tě s událostmi, které se odehrály v jiném světě, jiné době, a především v životě jiného muže jménem Zakhar. Čaroděje, jenž našel svobodu a vykoupení na místě z nejbeznadějnějších. Na dně starého kalamáře a na hrotu ostrého pera.

Jsem povinen tě však předem varovat, neboť tento příběh je vskutku ohavný. Krev prosakuje jeho zápletkou a kane po listech knihy, již právě držíš ve svých rukou. Cítíš to horko, které z ní sálá? Slyšíš ten tichý tlukot srdce? Ještě není pozdě ji odložit... Neboť do morku kostí zkažené jsou postavy v ní. Postavy, jež skutečně žily a stále žijí v tom cizím a nepřátelském světě. A námět, můj drahý čtenáři, ten samotný je na výsost odporný a věř, že pro mnohé taktěž i děsivý.

Nerad bych ovšem, aby zde došlo ke zmýlení, neboť bez seznámení se s neřestí, nelze doceniti krásu ctnosti. Obojí skloubí se totiž v každém z nás a jen když nalezneme odvahu, prozkoumat pečlivě obě strany téže mince, můžeme teprve s jistotou říci co přesně se v dotyčném člověku skrývá a jaký skutečně je.

Pakliže jsi dočetl až sem, vyzývám tě – Obrát list, smrtelníku...

Ukázka textu:

Trpělivost přináší růže, pronesl čaroděj v mé hlavě. Byla to však pouhá vzpomínka.

Uslyšel jsem bouchnutí dveří a potom mě hlas, jenž mohl patřit jedině medvědovi, vyzval ať vstoupím. Oslovoval mě přitom jako *mistra* Azarova.

Po zádech mi stekly ledové krůpěje potu. Ucítil jsem touhu domu je ochutnat. Ihned jsem zapudil tu kamennou stvůru a nedovolil jí dotknout se mě. Zlostně se kroutila a odfukovala. Přitáhl jsem si plášť víc k tělu a schoval pod něj svůj stín. Klepal se jako malé vystrašené dítě. Další tři krůpěje stekly rychle po mojí kůži do míst, kterých jsem se i já jen zřídka kdy dotýkal.

Strčil jsem do dveří a ustrnul.

Proti mně stál muž, jenž se snad začal měnit v medvěda, anebo to byl možná skutečný medvěd, který zabil člověka a navlékl si jeho šat, aby tím oklamal další hloupé muže.

Zíral jsem na něj. Zděšeně, šokovaně a fascinovaně zároveň. Po několik dlouhých okamžiků jsem nebyl schopný vnímat nic než jeho ohromnou přítomnost. S nikým podobným jako byl on jsem se doposud ještě jakživ nesetkal.

Obestírala ho aura krveprolití, násilí a lhostejnosti chladné jako čepel meče. To on byl tím, kdo probudil v pevnosti *život*. On, jeho činy a věci, jimiž se zde obklopoval.

Přečetl jsem hodně o místech moci, avšak až do této chvíle jsem se nikdy příliš nezaobíral myšlenkami na ty, kdo je formovali. Jeden takový byl ale teď přímo přede mnou. Božidar Stachanov, ctěný kupec zulský. Muž či medvěd, jehož nám podle jména měli darovat samotní bozi.

Copyright © Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall 2022
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Cover © Nathaniel Wonderful 2020

ISBN 978-80-11-02348-5 (ePub)

ISBN 978-80-11-02349-2 (mobi)

ISBN 978-80-11-02347-8 (PDF)

www.laughingbeasts.blogspot.com

www.instagram.com/nathanielwonderfull

www.bozskatragikomedie.fandom.com/cs/

www.facebook.com/nathanielwonderfullandtheodorastonewall

#nathanielwonderful

#theodorastonewall

@nathanielwonderfull

Na hraně temnoty

Ztracen v čase - I. díl

Nathaniel Wonderful

Theodora Stonewall

*Temnota promluvila...
a já jí naslouchal.*

*Krev po kapkách na papír kanula...
a ďábel se jen v rohu tiše smál.*

*Neměla konce ta černá hodinka...
Bezútěšný čas mezi psem a vlkem byl.*

*Čas démonů, smrti i zrození...
Čas Zakhara, jehož hlas ke mně promluvil.*

*Krev jeho i má na stránkách těchto lpí...
On není však mnou, a já nejsem jím.*

*Odkudsi z hlubin dávných časů zní...
Věř, že je to vědění, jež nás zabíjí.*

Čas proměny

I.

Matka mě krátce po narození odložila na práh sirotčince. Toho sirotčince, který již po dlouhé roky vedl *laskavý* otec Horin. Mou matku k tomuto činu dovedla s největší pravděpodobností skutečnost, že mým otcem byl jeden z moggulských nájezdníků, který se mou matku dosti nevybíravým způsobem pokusil *požádat o ruku*. Alespoň tak mi to říkali řeholníci v sirotčinci Pramene, když jsem se dostal do věku, kdy jsem byl schopný chápat *proč a jak*.

Po otci, jehož jméno se nejspíše nikdy nedozvěděla ani má matka, jsem zdědil částečně šikmé oči. Po matce naopak drobnou postavu s téměř dívčími rysy. Ostatní děti mě už jen pro můj vzhled *čistokrevně* nenáviděly. Zato otec Horin... ten mě přímo miloval. Nicméně v žádném případě nelze tvrdit, že by tato *náklonnost* byla z mé strany s nadšením opětována.

Naštěstí poté, co jsem dospěl do pubertálního věku, můj hlas slyšitelně zhrubl a na mé tváři se objevil první náznak vousů, začal o mě otec Horin pozvolna ztrácet zájem. Neuběhly ani dva měsíce od mých patnáctých jmenin a otec představený měl již za svého milce zcela nového favorita. Nemusím zde asi sáhodlouze popisovat, jak neskonale jsem si oddechl. Má zášť vůči onomu muži však nikterak neochladla. Otec Horin pro mě i nadále představoval podobu absolutního zla.

Jeho měkký vlídný hlas mi zněl v hlavě ještě dlouhé roky poté, kdykoli jsem uléhal ke spánku. Podobný dozvuk měly i doteky jeho rukou, které se mi pořád vracely ve snech a zdály se tak velké a silné, i když jsem byl už dávno dospělý muž. Řádnou péčí, již mě otec představený pravidelně zahrnoval, ve mně velmi rychle vypěstoval naprostou averzi vůči ostatním lidem. Dokonce i pouhá blízkost jiných dvounohých tvorů se pro mě stala neuvěřitelnou duševní zátěží.

Uplynulo další jaro a otec Horin mě nadále okázale ignoroval, zatímco já si nepřestával dávat pozor, abych s ním nezůstal sám v jedné místnosti. Většina mých vrstevníků opouštěla tou dobou již sirotčinec a byli přijímáni jako učedníci v nejrůznějších řemeslech, vstupovali do armády nebo o ně projevily zájem některé cechovní domy. O někoho, jako jsem byl já, ale nestál nikdo. Znovu jsem se tak stal nechtěným a přebytečným elementem, pro který neexistovalo žádného uplatnění. Pouhé vědomí této skutečnosti mě nesmírně bolelo. Můj zájem o společnost druhých však díky tomu nijak závratně nevzrostl, ba naopak. Stranil jsem se teď ostatních ještě více než kdy předtím a svou pozornost jsem začal velmi pozvolna obracet k neživým, a zvláště pak mrtvým věcem.

Můj zrak měl do ostřížního vždy velmi daleko, leč jestli jsem nějaký smysl postrádal úplně, tak to byl čich. Přišel jsem o něj již v útlém mládí, díky vždy tolik *ochotnému* sirotkovi jménem Seryozha, který mě přinutil si opakovaně zaplavat v latríně. Nenáviděl mě totiž a stejně tak i já jeho...

Každopádně abych zbytečně neodbíhal od tématu. S postupem času jsem zjistil, že ztráta čichu jednomu vlastně není vůbec ke škodě. Nelibé pachy, nad nimiž druzí běžně krčili nos či ještě hůře, zvedal se jim z nich žaludek, mě totiž nikterak neobtěžovaly. Pravda, v určitých situacích to byl sice handicap, na druhou stranu mě to vůbec neomezovalo v mých zálibách,

z nichž tou největší se pro mne záhy stalo zkoumání tel uhynulých zvířat.

Můj výzkum byl tenkrát ještě velmi amatérský a mé pohnutky pramenily převážně ze zvědavosti, avšak už tehdy jsem se mohl pyšnit vskutku nevídanou pečlivostí. Mršiny, které jsem svědomitě sbíral v přilehlé zahradě sirotčince – kde také probíhaly veškeré mé experimenty, jelikož jinde na to bohužel nebylo místa – jsem totiž rozebíral opravdu důkladně. Jejich následné poskládání do původního (mnohdy od začátku značně pofidérního) stavu, ovšem nebylo ani v nejmenším snadné a mé úsilí tak vycházelo často zcela vniveč. Nenechávaje se v žádném případě odradit počátečními nezdary, natož pak naprostým nepochopením od řeholníků, kteří můj koníček považovali za téměř zvrácený, pokračoval jsem vytrvale ve svém bádání a kochal se krásou smrti.

Kdo ví, zda to měl být můj osud, pouhá náhoda, anebo další z rozmarů toho starého opičáka, který si pro mě ten den přišel. Ale ať už tomu bylo jakkoli, dodnes si vše pamatuji, jako by se to stalo včera. Obloha nad mojí hlavou byla zatažená a drobné studené kapky deště mi zlehka dopadaly na tmavé vlasy a holé paže. Byla mi zima. Prsty jsem měl zkřehlé a začínal jsem se třást, ač venkovní teplota měla do opravdové zimy na míle daleko. To se ovšem zimomřivým tvorům, jako jsem já, jen těžko vysvětluje.

Ačkoli sužován chladem, nespíchal jsem tentokrát do tepla pod spásnou střechu sirotčince, neboť mě naplno ovládla badatelská vášeň, když jsem toho dne objevil v zahradě čerstvě uhynulou vránu. V té době jsem byl už dost starý a bystrý na to, abych dokázal pochopit, co to znamená smrt v základním významu onoho slova. Otázky, jež s sebou ono vědění přinášelo, mě však nutily hledat na ně odpovědi. Tou nejpalčivější pak bylo, zda existuje způsob, jak překročit onu tenkou hranici zpět.

V podřepu jsem se skláněl nad mršinou a zadumaně si ji prohlížel. Kolem nebylo ani živáčka. Byl jsem zcela sám a opuštěný v zahradě, tolik opečovávané řeholními bratry a zdejšími sirotky. Jediným zvukem, který šlo slyšet, bylo tiché bubnování kapek deště. Tak obyčejná, a přesto jen těžko zapomenutelná vzpomínka. Nad hlavou rozprostírající se šedivá mračna a pod nimi jen já, jasně zelená tráva a nehybné ptačí tělo. Tmavá křídla roztažená jako v letu. Tenké nohy s drápy trčící směrem k obloze. Dva černé korálky očí navždy nevidomé za přivřenými víčky. Jen slabý vítr si téměř výsměšně pohrává se smolnými perutěmi.

Čeká mě to snad taky? Problesklo mi hlavou a melancholie na okamžik sevřela mé srdce. *Umřu stejně? Sám a zapomenutý? Bezvýznamná, ztracená a nikým nechtěná existence?*

Povzdech a bolest deroucí se napovrch. Plakat však nemá smysl, to už jsem pochopil dávno. Bez obvyklé jiskry v hnědých očích přejíždím prsty po vraním peří.

Jenže můj let skončí ještě dříve, než vůbec bude moci začít...

„Zakhare!“ vytrhl mě z přemítání známý hlas.

Zpozorněl jsem a pohlédl směrem do podloubí sirotčince. Vedle jednoho z řeholních bratří, oděného do světlé sutany, stál cizí muž. Byl jen o málo vyšší než já a na sobě měl roucho v barvě noci. Krátké zlaté vlasy mu cuchal vítr a v pravače svíral vycházkovou hůl s blýskavým ozdobným držátkem. Jeho ledově modré téměř průsvitné oči se upíraly směrem ke mně a zvláště si mě prohlížely. Nikdy předtím jsem toho člověka neviděl a rozhodně jsem neměl nejmenší zájem se s ním jít seznámit.

„Pojď sem, Zakhare!“ vyběhl mě řádový bratr. „Pán s tebou chce mluvit.“

„Ne,“ odsekl jsem bez rozmýšlení.

Nekřičel jsem, nicméně pronesl jsem ta slova dostatečně nahlas, aby to oba slyšeli.

Je mi úplně ukradený, komu jsi mě prodal, ty starej parchante, začal jsem v duchu spílat otci představenému. Ale já s žádným divným chlapem nikam nepůjdu!

To proto, že tu toužíš hnít až do konce svých dnů? Ozval se mi v hlavě cizí krákavý hlas.

Polekaně jsem sebou trhl a vytřeštil oči. Neznámý host se pobaveně ušklíbl a popošel pár kroků ke mně. Podvědomě jsem ucouvl, zakopl a spadl na zadek. Ihned jsem začal o překot vstávat ve snaze prodloužit vzdálenost mezi námi.

Klid, Zakhare, zavibroval mi v uších opět ten hlas.

„Klid, Zakhare,“ zaznělo vzápětí z mužových úst tímže tónem.

„Co jste zač?!“ vyštěkl jsem a nahrbil se.

„Mé jméno je Azarov,“ představil se a znovu si mě zvláště prohlédl.

Neklidně jsem sledoval jeho oválný vráscitý obličej a čekal na vysvětlení.

„Jsem... čaroděj,“ zakrákal teatrálně a pár chvil se upřímně bavil mým překvapením. „Chtěl bych tě za učedníka,“ šokoval mě hned nato znovu.

Mě? Za učedníka? Čaroděj... Já... Mohl bych být čaroděj! Hlavou mi začaly vířit divoké představy a nepřeborné možnosti, jež toto vzácné povolání skýtalo. *Jak snadno bych se pak mohl všem pomstít,* pomyslel jsem si a rty se mi roztáhly do ďábelského úsměvu.

„Zdá se, že tě má nabídka příliš nezaujala. Škoda, velká škoda, ale co se dá dělat, budu se muset zeptat jiného sirotka,“ prohlásil znenadání Azarov.

Málem jsem si překousl jazyk.

„Nebo se mýlím?“ dodal pobaveně, když uviděl můj výraz.

Vztekle jsem zaskřípal zuby, jelikož mi došlo, že ten prevít si se mnou akorát hraje. Bohužel tenhle druh chování vlastní téměř každému kouzelníkovi. To jsem měl však pochopit až o mnoho let později.

Dlouhou chvíli jsem čaroděje jen probodával pohledem. Ten člověk se mi ani za mák nelíbil.

Jenže kdo ví, kdy příště se mi naskytne šance, jako je tahle. Je až k nevíře, že se na někoho, jako jsem já, usmálo takové štěstí...

Zvažoval jsem svou situaci, stejně jako všechny klady a záporu mužova návrhu. Samo sebou, že jsem se bál a myslel jsem si, že mi jen sprostě lže. Nevěřil jsem mu tehdy ani nos mezi očima. Leč touha odejít pryč z tohoto prokletého místa, kde jsem prožil prakticky celé své dětství, byla přeci jen silnější. Chtěl jsem pryč. Daleko od bran sirotčince, a ještě dál od otce Horina. O tomhle okamžiku jsem koneckonců celá léta tajně snil a utěšoval jsem se představami, že až odsud odejdu, nechám všechny špatné vzpomínky za sebou. Pravdou je, že některé jsem tam skutečně zanechal, avšak ty nejhorší jsem pohřbíval ještě dlouho potom.

„Ano, mýlíte se,“ oznámil jsem čaroději, který mě ihned zpražil tak zlým pohledem, že jsem byl nucen uhnout očima. „Chci být... váš učedník. Půjdu s vámi, ale...“ začal jsem a stejně tak rychle jsem i zmlkl.

„Žádné *ale*,“ zaprskal. „A jestli máš být můj učedník, budeš mě oslovovat *mistře*.“

Při jeho slovech jsem se otřásl odporem a vzpurně mu pohlédl do tváře. Vynucování si poslušnosti bylo totiž něčím, co ve mně vždy vyvolávalo vzdor. O tom by mohl otec Horin mnohé vyprávět, protože ani jemu jsem to během našich *společných chvil* nikterak neulehčoval.

Musel jsem se proto hodně ovládat, abych čaroději neodsekl.

„Dobře, *mistře*,“ přistoupil jsem na jeho hru, leč stanovil jsem si své vlastní pravidlo: „Ale vy na mě nebudete nikdy sahat.“

Azarov povytáhl obočí, sjel mě pohledem a pak si znechuceně odfrkl. „Připadám ti snad jako někdo, kdo se po večerech vzrušuje nad moggulskejma *křížencema*?“

„Ne...“ zasyčel jsem, ruce zařaté v pěst.

Nenazval mě možná *bastardem*, jak mi běžně říkali jiní, avšak tón, který čaroděj použil, mě degradoval na ještě nižší úroveň prašivého vořecha.

To byl také okamžik, kdy jsem pochopil, že soužití s *mistrem* nebude žádný med. Věci, které jsem zakusil v sirotčinci, mě na jedné straně sice zlomily, ale na druhé mě do jisté míry také zocelily, a proto jsem byl později schopný ustát i mnohem horší situace. Možná že i proto mi ty tři roky, jež jsem prožil v domě toho starého opičáka, přijdou dneska svým způsobem tak podivně krásné...

Mistr Azarov byl každopádně náladový až běda, leč ni náznakem nepřipomínal otce představeného. Nikdy mě nepochválil. Byl přísný, občas přímo nespravedlivý, a především jsem měl neustále pocit, že mě používá jako pokusného králíka při svých experimentech. Nicméně nepokusil se mě ani jedinkrát dotknout. Vykonával jsem pro mistra drobné práce, pomáhal mu s výzkumem a pilně studoval pod jeho vedením. Zatímco po nocích jsem potají pročítal tlusté svazky z jeho obsáhlé knihovny.

Neodolal jsem žádné knize, již jsem v domě našel, a brzy jsem je přečetl úplně všechny. Od historie západních národů přes barvitě cestopisy až po magické příručky a autobiografii kontroverzních čarodějů. Nebylo jediné, která by mi neprošla rukama. Snad kromě Azarových zápisníků, jejichž obsah

se díky mistrově škrabopisu stával mnohdy nerozlučitelným i pro něho samotného.

Postupem času jsem si v pokoji, kde mě čaroděj nechal bydlet, zřídil svou vlastní malou knihovnu a patřičně jsem si ji vybavil. Z knih a svitků, které se staly mými nejbližšími přáteli, jsem čerpal nepřeborné množství informací a velmi jsem si tak rozšířil své obzory. Jediné, čemu mě psané texty nikdy nenaučily, bylo to, jak jednat s jinými dvounohými jedinci, avšak protože jsem o bližší kontakt s nikým nestál, nijak zvlášť mě to netrápilo.

Během doby, již jsem strávil pod čarodějovými křídly, jsem přečetl také nemálo písemností o národu svého otce a naučil jsem se tak i jazyku Moggulů. Nikdy jsem si o této východní kultuře ani svém otci nedělal velké iluze, natož abych snad snil o tom, že se ho jednou v budoucnu vydám hledat. Kdepak, ač míšenec, nenáviděl jsem Mogguly stejně jako každý jiný syn západu a můj zájem o jejich kulturu byl pouze čistokrevnou snahou poznat svého nepřítele. Nikoli nadarmo se totiž praví, že protivníka je třeba nejprve dobře poznat, aby jej poté člověk mohl snadno zasáhnout na bolavém místě. Sehnat ovšem ve zdejší oblasti zevrubné zápisky o východních národech nebylo vůbec snadné. Nemluvě o tom, že jsem byl značně limitován financemi. Od mistra se mi jich příliš nedostávalo, a proto mé studium trvalo poměrně dlouho.

Tři jara uplynula od okamžiku, kdy mě Azarov odvedl ze sirotčince. Mistrův dům jsme tou dobou opouštěli oba jen velmi zřídka a vše potřebné nám nosil až ke dveřím syn místního trhovce Misheneva. Byl to otravný kluk. Neskutečně otravný. Pořád si pohvizdoval nějakou vlezlou melodií, přiblblle se smál a taky se mě bez ustání na něco dokola vyptával. Stačilo s ním být chvíli a třeštila mě příšerně hlava. Nejednou jsem proto uvažoval, že mu provedu něco ošklivého, anebo ještě lépe, že

ho nadobro umlčím. Jenže následné potíže, které by mi takový čin přinesl, mi za to rozhodně nestály. Musel bych pak totiž namísto chlapce obíhat tržišť a obchody sám, a protože mi jednání s lidmi bylo silně proti srsti, stačilo mi na to jen pomyslet a rázem jsem z myšlenek na ubližování našemu poskokovi vystřízlivěl.

Zdali jsem si ve studiu magických umění počínal lépe či hůře než běžní studenti kouzelnických univerzit v mém věku, těžko říci. Neznal jsem koneckonců nikoho, s kým bych mohl své schopnosti porovnávat, a můj mistr se na toto téma nikdy otevřeně nevyjádřil. Tak či onak, pod jeho přísným dohledem jsem se naučil několik základních kouzel, která jsem – jak dnes již mohu sám odborně posoudit – zvládal více než slušně. Neminulo totiž dne, abych své schopnosti poctivě netrénoval. A nebylo tomu jinak ani oné osudové noci, kdy si mě k sobě mistr nečekaně povolal.

Odehrálo se to někdy v polovině léta, možná začátkem podzimu. Kdy přesně nedokáži s jistotou říct, protože když trávíte dlouhý čas zavření mezi čtyřmi stěnami, začnete pomalu ale jistě ztrácet pojem o čase. Můj běžný den se tenkrát skládal z dlouhého ponocování do brzkých ranních hodin kvůli čtení napínavých pasáží v nově ukořistěné literatuře, nekonečně se vlekoucích a unavujících příprav v mistrově laboratoři na jeho prapodivné experimenty a náročného studia magických formulí, jejich přeřikávání, nacvičování doprovodných gest rukou a v závěru pak i mnohdy naprosto vysilujícího tréninku mysli. Tudíž, kdo by se při tak nabitém programu, v němž se jen stěží našlo místo pro jídlo a spánek, zdržoval s malichernostmi, jako je roční období.

Možná že si teď ty, jemuž se mé zápisky, ať už jakýmkoli, třebaže těžko uvěřitelným způsobem, dostaly do rukou, říkáš, zdali se můj život nestal v této etapě poněkud monotónním.

Svým způsobem tomu tak skutečně bylo. Obzvlášť pokud bych měl tyto *nudné* dny postavit na misky vah a porovnávat je s událostmi z časů pozdějších. Leč na občasné výjimky jsem si na své bytí tenkrát příliš nestěžoval. Tedy... až do oné chvíle, která se stala temnou předzvěstí konce mé tříleté *idylky* s Azarovem.

Zahare! Přijď ihned do mé pracovny, zarezonoval mi ozvěnou v hlavě mistrův krákoravý hlas, čímž mě vytrhl z hlubokého soustředění.

Prudce jsem sebou škulbl a otevřel oči. Svět se se mnou nepřijemně zhoupl a já byl nucen zapřít se rukama o podlahu. Nebýt toho, že jsem při meditaci klečel, jistě bych upadl. Polohlasně jsem zaklel a začal pomalu vstávat.

Na sobě jsem měl tmavé roucho, jedno z mistrových obnošených. On by mi nic nového nikdy nekoupil a já necítil potřebu utrácet své těžce nabyté peníze za oblečení hodné kouzelníka. Koneckonců s nikým jsem se nestýkal a nemusel jsem tudíž na nikoho dělat dojem.

Krátce jsem pohlédl na přesýpací hodiny na nízkém stolku, který už toho také hodně zažil. Horní ze skleněných baněk nebyla ještě ani z poloviny prázdná a čas, ten námi doposud stále neprobádaný rozměr, dál nezastavitelně plynul znázorněn proudem drobných fialových zrněk. Onen prazvláštně zbarvený písek, jímž byly hodiny naplněny, měl (podle výzkumů na slovo vzatých odborníků z univerzity magie) údajně pocházet z jedné pláže v jižním moři, kde prý ztroskotala loď, na níž se plavil i jistý šílený elfi čaroděj.

Mého mistra, který se mimo jiné ukázal býti také vášnivým sběratelem všemožných kouzelných cetek, alchymistických nesmyslů a mnohdy až těžko uvěřitelných kýčů (o kterých věřil, že by mohly být prastarými artefakty), onen čarovný písek samo sebou nesmírně zajímal. Přesněji, zajímal ho pouze do chvíle,

než mu byl po několika mrzutých měsících čekání konečně doručen v malém nenápadném balíčku jako kouzelný kontraband maskovaný za náplň ozdobných přesýpacích hodin.

Azarov předmět s nadšením vybalil, připomínaje na pár okamžiků nekrofila na pohřbu místní krasavice. Následovalo zevrubné zkoumání, obracení a prohlížení si věci ze všech stran. Načež se čaroděj otráveně zašklebil, znuděně si odfrkl a přihodil časomíru na hromadu dalšího haraburdí ve své laboratoři, aniž by se o ni ještě někdy víc zajímal. Takhle to u něj ostatně chodilo se vším, bez ohledu na to, jak moc, nebo jak dlouho o dané věci zaníceně mluvil či kolik času a peněz do jejího získání investoval.

Do dneška nedokáži s jistotou říci, jaká touha mého mistra při jeho počínání vlastně vedla. Zda to byla bláhová naděje, že se mu náhodou podaří nalézt objekt nezměrné moci, s nímž bude schopný vyřešit všechny své dosavadní potíže pouhým lusknutím prstů. Nebo zda se jen onou chorobnou sběratelskou vášní snažil zasytit hlad po něčem úplně jiném. Koneckonců mnozí čarodějové zůstanou i přes svůj úctyhodný věk jen ukřivděnými a malichernými dětmi, jež bezmezně věří ve svou nadřazenost.

Mistrova posedlost kouzelnými tretkami mi dnes nicméně přijde spíše úsměvnou, ač tenkrát mi s tím Azarov lezl dost na nervy. Na druhou stranu, pokud měl zrovna jeden ze svých lepších dnů, kdy se jen ustavičně nevztekal nad vlastním škrabopisem, podařilo se mi z něj občas vymámit některou z těch pitomostí, jež tak horlivě nakupoval.

Takto jsem od něj postupně získal již zmíněné přesýpací hodiny, dále pak bednu černých svící, jejichž knoty zhasínaly při prvním náznaku šera, otřískanou skříňku, ve které jsem po dlouhém páčení našel rozlomenou figurku ryby, a také lampu s fosforeskujícím kamenem, jehož záře do mého pokoje

vždy spolehlivě přitáhla veškerý bodavý hmyz z širého okolí. Všechno to byly z větší části nesmysly, mnohdy zcela postrádající jakýkoli účel. Taková už je ale bohužel odvrácená stránka magie, o níž se slavní kronikáři, píšíci pod přísným diktátem mágů, kteří v našem světě často mluví i za korunované vládce, raději nezmiňují.

Jedinou věcí, již mi Azarov ze své obrovské (a s každým dnem se nekontrolovatelně rozšiřující) sbírky veteše nechtěl vydat, byla kouřově žlutá křišťálová koule. Nevím, zda se jí odmítal tak tvrdošíjně vzdát jen kvůli tomu, že jsem kouli vzal jednou bez jeho svolení do ruky, anebo proto, že pro něj byla prostě jen nenahraditelným těžítkem. Každopádně ať už jsem se ji z něj pokoušel vymámit jakýmkoli pro mě přijatelným způsobem, odbýval mé žádosti se stále narůstající nevolí. A já měl naštěstí dost rozumu, abych tomu starému opičákovi kouli prachspolečně neukradl. Ale vraťme se zpět k oné osudové noci... Sice je toho pořád ještě tolik co říci, jsem však bohužel poněkud limitován rozměry a množstvím dostupného pergamenu.

Inu o tom, co po mně mistr chce v tak pozdní dobu, kdy obvykle již tvrdě zařezával, nebo – což my mágové s oblibou říkáme – *pouze nahlas přemýšlel*, jsem se mohl jen dohadovat. Nicméně měl jsem na něj docela vztek, protože mě otravoval v mém osobním volnu, a ještě ke všemu mě vyrušil uprostřed meditace!

Značně podrážděný zamířil jsem ke dveřím a na okamžik jsem se zastavil na prahu svého pokoje. Tehdy jsem také poprvé onoho večera pocítil jisté pochybnosti o svém mistrovi.

Neporučil mi, ať mu něco přinesu, ani ať za ním přijdu do laboratoře, uvědomil jsem si. Proč po mně jenom chce, ať za ním přijdu zrovna do jeho pracovny? A proč mi rovnou telepaticky nesdělí, o co jde?

Otázky vířily mou myslí podobny bzučícímu roji včel, leč znal jsem za ty roky Azarova dost dobře na to, abych ho zbytečně nedráždil domáháním se odpovědi. Bez většího nadšení z nenadálé změny v každodenním harmonogramu našeho společného soužití, vydal jsem se směr mistrova pracovna. Sžíravý neklid sílil s každým mým krokem a vnitřnosti se mi kroutily jako studení červi v chladném hrobě.

Dostat se na požadované místo pro mě znamenalo sejít celá dvě patra, jelikož můj pokoj se nacházel až vysoko v podkroví domu. A běhání všeobecně, natož pak po schodech, rozhodně nepatřilo mezi mé oblíbené kratochvíle. Umístění mé ložnice však skýtalo i nemálo výhod. V první řadě jsem mohl být dostatečně daleko od čaroděje, jehož blízkost jsem se sice naučil do jisté míry tolerovat, avšak rozhodně jsem nikterak netoužil po tom spát s ním v jedné místnosti ani poslouchat jeho chrápání přes tenkou stěnu pokoje. Ve druhé řadě pro mě měla podkrovní místnost oproti ostatním jednu neocenitelnou přednost, a to věčně rozpálenou střechu a jako bonus komín, vedle něhož jsem si strategicky umístil slavník, aby mi ani za chladnějších dnů nebyla zima.

Tiše jsem sestoupil z posledního schodu a po pár krocích jsem stanul před dveřmi mistrovy pracovny. Byly z tmavého lakovaného dřeva a v jejich středu, zhruba ve výšce mých očí, visel mosazný kruh. Pro obyčejného tupého dvounohého tvora to nebylo nic víc než obyčejné klepadlo. Bystrý student magických umění v něm mohl spatřit očarovaný předmět. Po celém obvodu kruhu byly totiž vyryté ochranné symboly, jež měly zabránit vstupu nepovolaných osob. V tomhle směru byl Azarov stejný jako každý jiný čaroděj. Přísně si střežil svá tajemství a nemilosrdně trestal každého vetřelce.

Pátravým zrakem jsem si prohlédl klepadlo, zda se od posledně nějak výrazně nezměnilo. Mistrovu pracovnu jsem za ty

tři roky, které jsem zde žil, navštívil nanejvýš pětkrát. O to podivnější mi přišlo, že si mě čaroděj zavolal právě sem. Kruh na dveřích se však jevil stejný jako vždycky. Nehybný a mlčenlivý, čekající až se ho někdo dotkne. Neměnné zůstaly i magické značky po jeho obvodu – vyryté s nezvyklou precizností mnohonásobně převyšující čarodějův škrabopis. Kdo pro Azarova ono klepadlo zhotovil, jsem nevěděl, leč muselo vzniknout rukou zručného alchymisty. Nedokázal jsem z něj totiž vycítit žádnou magii, ačkoli na kruhu zapsaná obranná formule hovořila jasně o opaku.

Zvláštní, jak my mágové máme ve zvyku obklopovat se tvory alchymistů, jimiž tolik – a často zcela otevřeně – pohrdáme. Být čarodějem je v našem světě totiž darem a privilegiem, jehož se každému nedostane. Naučit se nazpaměť slova zaklínání a pohyby, které jsou ve skutečnosti spíš jen takovou pomocnou berličkou pro ty méně zdatné, není samo o sobě nic složitého. Osobně si myslím, že při splnění dvou zásadních podmínek, tedy velké dávky trpělivosti a několikaletého snažení, by je bylo možné vtlouci do hlavy i někomu s inteligencí průměrného krolla. Bohužel pokud by se zároveň dotyčný jedinec nenarodil se schopností transformovat svou vlastní magickou energii, pak by mu veškeré získané vědomosti byly úplně k ničemu. Skutečný mág je totiž někdo, jemuž v žilách proudí nejen krev, ale i magická síla, v bouřlivém a neustále se opakujícím procesu přeměny. To je také důvod, proč se my čarodějové většinou dokážeme navzájem vycítit, pokud se ocitneme poblíž sebe anebo když některý z nás nedaleko toho druhého sešle kouzlo. A kouzla sama osobě zanechávají také nesmazatelné stopy.

Hluboká propast dělí mágy a prosté dvounožce – neuvědomělé a od svého zrození až do sklonku života odsouzené nemoci spatřit, co se skutečně ukrývá za jevištní oponou našeho universa.

Najdou se však i tací, kterým se daří vytrvale balancovat na samém okraji pódia. Jedněmi z nich jsou ti, již vždy dokázali kráčet pouze v našem stínu. Alchymisté, naši vzdálení bratran-ci, ke kterým bohové nebyli tolik štědrí jako k nám. Možná, že někteří z nich chápou principy opravdového kouzlení, leč bohužel nejsou schopní s magií takovýmto způsobem pracovat. Jediné, co alchymisté skutečně dokáží, je vidět a přenášet energii z jiných zdrojů, jako jsou třeba neživé předměty, rostliny či jiní tvorové, a následně ji vkládat do svých vlastních výtvorů. Jednoduše řečeno jsou to jen prachobyčejní zloději, kteří si berou magickou sílu od ostatních, protože sami nejsou fyzicky uzpůsobení k tomu, aby dokázali pracovat se svou vlastní. A právě proto, že k práci nepoužívají opravdová kouzla, není ani ten nejtalentovanější mág výlučně jen svými smysly schopný určit, co za druh síly dlí v alchymistickém výtvoru.

Oprávněně jsem se proto nechtěl klepadla dveří moc dotýkat a raději jsem se nejprve pokusil kontaktovat mistra. Přivřel jsem oči a soustředil se. Ihned jsem věděl, že se čaroděj nachází ve své pracovně. Cítil jsem ho odtamtud. Kvůli obranné formuli na kruhu sice špatně, ale cítil. Bylo to jako stát za okenní tabulkou, slyšet přes ni vzdálené hřmění bouře a zároveň cítit chvění půdy v místě, kde do ní uhodilo. Mistrova energie pulzovala životem a třepotala se jako hejno motýlů. Nebýt působení rušivých vln klepadla, začal bych s velkou pravděpodobností vidět také barvy a pokud by mi sloužil nos, tak nejspíš i cítit pachy. Mým primárním smyslem byl vždy hmat, ač jsem se jej zdráhal používat.

Mistře... Mistře, přišel jsem, jak jste si... Snažil jsem se promluvit k Azarovovi, avšak odpor dveří byl natolik silný, že přes ně mé myšlenky nedokázaly projít. Zakřičet nahlas jsem se neodvážil, poučený z posledně, kdy mě čaroděj obvinil, že jsem ho svým voláním vyrušil a zhatil tak jeho práci. Ještě chvílku